

Η μάνα του αγνοούμενου
Αθηνά Κολλιού
2006

Σε μια φωτογραφία, στην πιο περίοπτη θέση
του σπιτιού βαλμένη,
εις του καιρού το πέρασμα, φθαρμένη,
η μορφή ενός νέου,
είναι τυπωμένη.

Ένα χαμόγελο στα χείλη ανθισμένο,
σε καιρούς καλούς.

Η ματιά της μάνας του θολώνει,
σαν πάνω του κοιτά.

Και η σκέψη φτερουγίζει,
πάλι εις τα παλιά.

Ένα παιδί π' ανάθρεψε,
με όνειρα και πόθους,
πότε της λογίστηκε
τους μόχθους και τους κόπους.

Σαν λούλουδο του Μάη,
τον έχει αναστήσει,
με αγάπη και λατρεία,
τον έχει εμποτίσει.

Ένα δειλινό του Ιούλη
σαν το κακό εγίνη,
το φαρμάκι, θα 'ταν πιο γλυκό
γι' αυτή για να το πίνει.

Ο γιος της πήρε τα άρματα
στον πόλεμο να πάει,
και είναι απ' τον καιρό εκείνο,
που στο παράθυρο στημένη,
βλέπει, υπομένει, κι αναμένει...

Χειμώνες, καλοκαίρια,
έχουν έλθει και παρέλθει,
το κρεβάτι του είν' άδειο,
κι ένα πιάτο χωρίς φαί,
βαλμένο στο τραπέζι.

Οι προσπάθειες, άκαρπες
και οι υποσχέσεις, στάχτη,
με το κιλό τις δίνουν,
από τότε που εχάθη
Μνημόσυνα του έκανε,
στην κοντινή εκκλησία.

Έκλαψε και ξανάκλαψε,
από την απελπισία.

Πίσω όμως απ' τη ξεθωριασμένη,
του γιου φωτογραφία,
υπάρχει ένα εικόνισμα,
της μάνας Παναγίας.

Ένα καντήλι ακοίμητο,
ξυπνάει την ελπίδα.

Συχνά πυκνά προσεύχεται,
κάθε πρωί και βράδυ,
Της Παναγίας δέχεται
ολόγλυκο το χάδι.

Οι ελπίδες της ακοίμητες,
με τις ελιάς το λάδι.

-Μητέρα της γης
και του ουρανού,
σιγά της ψιθυρίζει,
οι ελπίδες μου είν' σ' εσέ,
για το γιο μου να γυρίσει.

Δύναμη πολλή μου έδωσες,
τον πόνο για ν' αντέξω,
πέτρα η καρδιά γίνηκε,
τα μάτια έχουν στερέψει.

Πόνος δεν υπάρχει πια,
εμένα να πονέσει!

Ξέρω όμως ότι εσύ
το γιο μου συντροφεύεις
και σύντομα το δρόμο του,
θα δείξεις για να έλθει!

Έτσι εδώ ακοίμητο,
θα έχω το καντήλι,
το άγιο αυτό εικόνισμα,
στη θέση αυτή θ' αφήσω.

Μέρες και νύκτες θα 'ν' εδώ,
μέχρι ν' άρτ' η ώρα, που τα μάτια μου,
σε αυτή τη γη, θα κλείσω!

Από τη συλλογή ποιημάτων «Ένα μπουκέτο από εμπνεύσεις», σελ.47